

Vaittisten tiedote

2019/2

Puheenjohtajan tervehdys

Hyvää loppusyksyä kaikille Vaittisten sukuseuran jäsenille. Kiitän omasta ja hallituksen puolesta saamastamme luottamuksesta hoitaa sukuseuramme asioita kahden vuoden ajan.

Olemme lähteneet toteuttamaan toimintasuunnitelmaamme hyvässä yhteistyössä. Tämän vuoden näkyvimpänä tapahtumana oli heinäkuussa järjestetty hyvin onnistunut sukuseuran matka Viipuriin. Matkalle osallistui 29 henkilöä ja Viipuri näyttäytyi meille mielenkiintoisena käyntikohteena. Sukuseuran puolesta muistamme vanhempaa jäsenistöämme merkkipäivinä. Toivomme jäsenistöltämme ideoita sukuseuran omasta onnittelukortista ja tarkemmin asiasta on kerrottu jäljempänä tässä tiedotteessa. Vuosikokouksen keskustelussa esillä ollut tietosuojaseloste on nyt kunnossa. Yhdistyksen taloutta on hoidettu vastuullisesti ja toivon kaikkien jäsenten muistavan jäsenmaksujen maksamisen vuosittain.

Hallitus on valmistelemassa ensi kesän heinäkuulle kaavailtua vuosikokousta ja sukutapaamista. Ilmoitamme ensi vuoden alkupuolella tapahtuman ajankohdan, paikan ja ohjelmarungon. Lopullinen ohjelma ilmoittautumisohjeineen toimitetaan jäsenistölle sitten kevään aikana. Pyrimme valmistelemaan jäsenistömme mielenkiintoa herättävän sukutapaamisen ohjelman. Toivomme kaikkien aiemmin osallistuneiden tulevan mukaan ja sen lisäksi vahva tahtotilamme on saada mukaan kaikenikäisiä uusia jäseniämme.

Sukuseuramme tarkoituksena on selvittää suvun vaiheita ja historiaa, vaalia suvun perinteitä ja edistää yhteenkuuluvuuden tunnetta jäsenten keskuudessa. Pitäkää yhteyttä allekirjoittaneeseen ja hallituksen jäseniin. Tuokaa esille ideoita, ajatuksia ja esityksiä sukuseuramme toimintaan. Lupaamme huomioida jäsenistön esille tuomat asiat parhaan kykymme ja voimavarojemme mukaan. Kaikki yhteystietomme löytyvät tiedotteemme viimeiseltä sivulta.

Yhteistyöterveisin Pauli Vaittinen

Sukukirjamme sisältö on painavaa tekstiä. Sukumme nuorinta polvea edustava Liia osaa hyödyntää kirjojamme myös opetellessaan kävelemään.

Vaittiset Viipurissa

Vaittisten sukuseura teki viime kesänä 18.– 20.7.2019 sukumatkan Viipuriin.

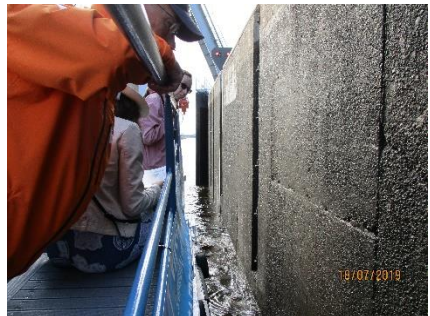
Pirjo Vaittinen (teksti ja kuvat)

Sellanen ol' Viipuri

Viipuriin mennessä halusimme mieheni ja tyttäreni kanssa käydä tarkistamassa auton pysäköinnin Lappeenrannan satamassa ja katsella kaupunkia ainakin linnoituksen alueelta. Linnoituksessa sijaitsevan **Etelä-Karjalan museon** lipunmyynnissä varoitettiin rakennuksessa havaituista sisäilmaongelmista, kun kävin katsomassa Juha Lankisen Viipuria 2.9.1939 pienoiskoossa.

Olimme sopineet siskoni kanssa tapaamisen majapaikassamme Vanhalla koululla Monolassa. Huomasimme, että venäjän kielen taidolle olisi ollut hyötyä mutta oli mukava puhua opettavaisen selkeää suomen kieltä mukavalle vastaanottajalle, ja kyllä siinä asiat hoidettiin ja kuulumisia vaihdettiin.

Aamulla jonotimme tuttuja kasvoja etsien passintarkastukseen ja laivaan nousuun matkanjohtajamme Irja Kettusen jonon ohi ohjaamina peräkkäin. Carelia-laivan kannella ulkona istuminen viehätti: siitä näki hienosti maisemat ja matkan suunnan Saimaalla kohti kanavaa ja sitten kanavaa pitkin. Pian alkoivat kuulutukset ja selostukset ja laivaemäntä jakoi hyvissä ajoin mairinnousulomakkeita. Ruokailun merkeissä tapasimme välillä laivan alakerrassa.

Kanavalle tultua piti käydä kurkistelemassa ulos joka puolelta laivaa ja seurata, miten laiva ajoi sulkuun, portit sulkeutuivat ja miehistö huolehti laivan kiinnittämisestä suluissa menomatalla laskeutuviin ja tulomatalla kohoaviin rautakoukkuihin. Kanavaa on rakennettu monena eri aikana ja reittiä muutettu. Vanhat kiviseinät tekivät vaikutuksen etenkin sulkujen kohdalla, kun ovet sulkeutuivat ja vesi kohisi poistuessaan ja vastaavasti virratessaan sisään. Ja

valokuvia otettiin. (Elina Vaittinen taisi kuvata kaikki sulut, hänen valokuviaan voi katsoa Vaittisten sukuseuran sivuilta.) Puolivälissä matkaa oli se varsinainen rajan ylitys Nuijamaan-järvellä.

Ei siinä meinannut uskoa silmiään, kun meren rannalla Viipurin kaupunki alkoi tulla näkyviin kaikine maamerkkeineen, linnoineen, muine torneineen ja taloineen aivan rannalla, etualalla satamassa oli nostokurkia. Reput ja laukut piti hakea laivan ahtaista säilytyspaikoista ja siirtyä maihinnousukortin ja passin kanssa tullin- ja rajaseaman läpi kulkemista varten. Ja kuitenkin oli yllätys, että siinä se Viipurin linna oli heti vieressä eli maihinnousupaikka oli Turun sillan pielessä, ihan kaupungin vanhimmassa keskustassa. itse asiassa Maakunta-arkiston rakennuskin näkyi jo siihen, jos osasi katsoa.

Yleiskuva kaupungista ja maistiaisia nähtävyyksistä

Vilkkaan kadun toisella puolen oli tori ja sen keskellä kaupungin Torkkeli Knuutinpojan patsas, mikä sekin jäi ehkä silloin vielä huomaamatta. Meidän hotellimme Victoria oli aivan lähellä, mutta meillä oli bussikuljetus kauppatorille. Hotellissa nimenhuuto ja huoneisiin sijoittelun korjailu kesti aikansa. Huoneet saatua piti huokaista hetken, sillä päivä oli ollut pitkä. Kävimme katsomassa näköalaa ylimmän kerroksen ravintolasta vielä ennen lähtöä opastetulle bussikiertokäynnille.

Opas ei ollut paikallinen vaan lappeenrantalainen. Puolentoista tunnin aikana hän ehti esitellä kaupungin useimmat ennakkotiedoista tutut keskeiset nähtävyydet ja hiukan kauempana lähiöissäkin ajeltiin, ainakin entiseen Papulan kaupunginosaan Papulanlahden rannalle rakennettu Malaja Finljandija eli Pieni Suomi esiteltiin. Lisäksi kuulumme paljon henkilötarinoita ja historiatietoja. Viipurin linna olikin osittain paketissa remonttitöitä varten, huomasi, mutta tärkeintä oli, ettei se suljettu ollut.

Illalla oli alkanut sataa, mutta mieli teki kaupungille katselemaan ja tietysti myös syömään. Kauppahalli oli jo kiinni, mutta katselimme rakennusta. Juuri Viipurin torilta oli se vanha valokuva nuoresta miehestä ja hevoskuormasta perunoita, josta sanottiin, että se oli minun isäni. Sateisessa illassa kävi sitten niin, että päädyimme torin laidalla olevaan Pyöreään Torniin, kaupungin tunnetuimpaan ravintolaan. Söimme hyvin kuin linnassa ainakin lasimaalausikkunan edessä olleen pöydän ääressä ja samalla voimme katsella sen Vaasa-salin kuuluisia kattomaalauksia.

Lähdimme sitten vielä kävelemään torin vierestä puiston reunaan vanhojen talojen reunustamaa katua. Muutaman korttelin päässä oli viihtyisän näköinen kahvipaikka, ihan moderni, videoissakin pyöri barista tekemässä kahvia kaikkien taiteen sääntöjen mukaan, ja makea kakku maistui, joten iltakävely vaihtui iltakahviin. Ja uni maistui hotellin sängyissä!

Kiinnostavaa sukututkimusohjelmaa

Aamulla oli maakunta-arkistossa käynnille ilmoittautuneille kokoontuminen hotellin ala-aulassa klo 9.30. Tarkoituksena oli kävellä siitä puiston reunaan ja sillan yli Pietari Suuren patsaalle ja polkua pitkin Tervaniemen korkealla kalliolla sijaitsevan arkkitehtonisesti kiinnostavan ison valkoisen arkistorakennuksen luo. Tulkkimme Nina Laitinen odotti meitä pihassa. Sisällä jätimme tavaramme säilytyslokeroihin ja puimme jalkaan siniset suojatossut. Portailla odotti pitsikuvioiseen hartiahuviin ja valkoisiin hansikkaisiin pukeutunut osastopäällikkö Elena Eduardovna Masiash, Viipurin arkiston esittelijämme. Hän esitteli meille arkiston toimintaa ja kertoi myös rakennuksen erityisominaisuuksista, jotka omana aikanaan olivat uusinta uutta.

Rakennustyöt tehtiin vuosina 1932–1934. Funktionalismia edustava suomalaisen arkkitehdin Uno Ullbergin suunnittelema rakennus näytti edelleen yksinkertaiselta, tutulta ja tyylikkäältä, joskin hiukan rapistuneelta. Kaikissa viidessä kerroksessa on ollut korkeita arkistohuoneita ja toimistotiloja, alun perin talossa on ollut arkistonjohtajan perheen asunto. Katselimme uteliaina lämpöpattereita, ja meille kerrottiin, että talossa on ollut alusta lähtien lämminvesikeskuslämmitys, erikoisuutena arkistokerrosten kattoon asennetut patterit, joten talon alakerrassa on pannuhuone ja siellä on ollut myös talonmiehen asunto. Rakennuksessa on käytetty Pietarsaaren Konepajan rautaikkunoita ja ovia, siinä on ollut Koneen hissi. Erikoislaatuisten lattioiden ja porrasaskelten kumipääilysteen on valmistanut Nokian Renkaiden historiaan liittyvä Suomen Gummitehdas – mekin pääsimme siis suojatossuissa kävelemään vielä sillä alkuperäisellä lattialla.

Pääsimme rautaovien sisään 1700-luvulta asti peräisin olevan arkistoaineiston säilytystiloihin. Puiset arkistohyllyt ovat samaa alkuperäistä Ullbergin ja muiden viipurilaisten arkkitehtien laatimien yksilöllisten piirustusten mukaan valmistettua kalustusta. Arkistohuoneissa on tasainen lämpötila ja kosteusaste ja siellä huomasimme, että ne valkoiset käsiineet ovatkin arkistossa työskentelevän ja vieraillevankin työkalu, sillä vanhoja papereita ei saa kosketella käsin. Hyllyt ja pahvilaatikot toimivat edelleen säilytystarkoituksessa, mutta aineiston digitalisointi on myös jo aloitettu. Arkiston tieteellisessä käsikirjastossa on eri kielillä julkaistuja kirjoja ja lehtisiä 1700-luvulta lähtien.

Toisessa kerroksessa on edelleen käytössä oleva tutkijain lukusali, kahden kerroksen korkuinen ja koko seinän ruutuikkunainen huone, epäilemättä koko rakennuksen kaunistus, jota on käytetty rakennuksen avajaisjuhlassa ja joka edelleen toimii

tutkijoiden työhuoneena. Lukusalissa oli pieni valokuvanäyttely aiheesta ”Ruhtinaallinen nainen”. Aineistoa oli Leninin vaimosta Nadežda Konstantinovna Krupskajasta lähtien, ja jo ennen häntä on historiassa esiintynyt Repina, olisiko ollut 1800-luvun alussa elänyt näyttelijä ja oopperalaulaja, etunimeltään myös Nadežda, lähemmäs nykyaikaan tultaessa valokuvissa oli tavallisia naisia, äitejä ja eri ammateissa toimivia.

Rakennuksen alkuperäinen käyttötarkoitus, arkistoasiakirjojen säilytys, ei ole muuttunut. Arkiston nykyinen nimi on Leningradin alueen valtionarkisto Viipurissa (LOGAV), ja sieltä Pietarin alueen ihmiset voivat hakea esimerkiksi viime aikoina Venäjän eläkeuudistuksen yhteydessä tarvittavia syntymätodistuksia tai muita aivan arkisia papereita. Arkiston kokoelmat sisältävät tietoa Leningradin alueen ja sen asukkaiden historiasta 1600-luvulta lähtien. Siellä on myös osa suomalaisen Viipurin maakunta-arkiston kokoelmista nykyäänkin.

Kävimmekin arkiston edustajan kanssa tulkin avustamana tutkijainsalissa vilkkaan keskustelun siitä, miten me suomalaisina voimme hakeutua tekemään esimerkiksi sukututkimusta Viipurissa sijaitsevan materiaalin parissa. Raimo Ranta oli hänelle tuttu kävijä ja kaikki muutkin toivotettiin tervetulleiksi. Erityistä lupaa arkistossa työskentelyyn ei tarvita, mutta henkilökohtainen käynti ja parin päivän matka on tarpeen. Nykyään papereista saa myös valokopioita, joten kaikkea ei tarvitse kirjoittaa muistiin. Venäjän kielen taito tai avustaja on tietenkin ehkä myös tarpeen. Käyntiin tyytyväisistä matkalaisista otettiin ryhmäkuva arkiston pihassa.

arkistohyllyjen kuva

<https://www.lut.fi/documents/10633/83959/Leningradin+alueen+valtionarkisto+viipurissa.pdf/3f4596e2-7c0e-42be-9a52-e8f5b093f6a6>

Arkistosta poistuttaessa piti poiketa Pietari I:sen eli Suuren patsaalla ennen kuin kävelimme linnan lippuluukulle kyselemään pääsystä kiipeämään torniin. Saimme eteemme lapun 13.00, sanoimme ”later” ja kävelimme sillan yli Torkkeli Knuutinpojan torin reunalla olevaan kahvilaan kakkukahville. Olin matkalla maakunta-arkistoon nähnyt levykaupaksi tulkittavan kyltin, ja Kari ja Minna lähtivät sitä etsimään. Siskoni ja hänen miehensä kanssa lähdimme samaan suuntaan ja löysimme kyllä yhden venäläisen ravintolan mutta emme mitään kauppoja.

Myöhemmin ohitimme muun muassa eläinsairaalan. Jatkoimme rantakatua eli Etelävallia pitkin vanhojen talojen, yhden puutalonkin ja linnoitusrakenteiden raunioiden ohi.

Oli alkanut sataa, ja kun tulimme Taidemuseon kohdalle, poikkesimme ottamaan valokuvia myös Uno Ullbergin suunnittelemasta rakennuksesta. Halusimme katsoa tiloja tietenkin myös sisältä ja ostimme lopulta pääsylipun ja annoimme sadetakkimme vaatesäilöön. Ala-aulassa oli hyvä kuvaus rakennuksen korjaus- ja kunnostustöistä. Eremitaašin näyttelynä oli simpukka-aiheinen taide ja aineistona kuvia, veistoksia ja koriste-esineitä kaikkialta maailmasta, jotkut keisarinna Aleksandran omistamia. Uusimpien hankintojen huoneen lisäksi yläkerrassa oli paikallisen taiteilijayhdistyksen taiteilijoiden vesiväritöitä, ja pääsimme sitten myös pihan toisella puolella olevan kuvataidekoulun kevätnäyttelyyn. Saimme katsella vähän koulukäytössä olevaa rakennusta, kun paikalle sattui joku nuori arkkitehtuuri-sanan verran englantia ymmärtänyt opiskelija, joka lähti mukaan remontoitavaan osaankin.

Kävelimme sitten Leningradski Prospektia eli Karjalankatua suoraan sotamuseon ohi Torkkelin puistoon asti. Matkalla satuimme vanhan postin talon kohdalle ja poikkesimme ostamaan postimerkit ystäville lähetettäviin postikortteihin, niin kuin meillä on kaikkialla maailmassa ollut tapana tehdä. Ymmärsimme, että jonotusta varten sai lipukkeen painamalla jotakin nappia lippuautomatissa. Toivoimme, että valintamme mahdollistaisi merkkien ostamisen ja ihailimme siinä sisältäkin vanhaa taloa, joka on koko ajan ollut postitoimisto. Ja saimme ostaa postimerkit, ja kortitkin tulivat perille Suomeen parin kuukauden kuluttua.

Sen jälkeen olimme jo lähellä Alvar Aallon kirjastoa ja menimme ovesta sisään. Ihailimme jopa kuparisia oven tukirakenteita ruuveineen! Kirjastorakennus oli

mielikuvitus vei jo ajatuksiin, millaisia roolipelejä tulevaisuuden korjatussa linnasaaren maisemassa voitaisiin järjestää! Lippuluukulla kukaan ei lauantainakaan puhunut mitään muuta kuin venäjää, ja meille näytettiin nyt lappua, jossa oli 15.00. Olin pahoillani, etten ollut ennakkotietoihin osannut tulkita sitä, että torniin päästettiin vain pieni ryhmä kerrallaan. Enkä vielä tiedä, voiko torniin nousua varten tehdä ennakkovarauksen.

Lähtöpäivän pääohjelmaksi muodostui sitten meidän osaltamme ostosten teko kauppahallissa. Pellavakaupasta löytyi tuliaisiksi kesäkassi, jossa oli kissan kuvia, ja roolipeliinkin sopiva pellavapaita. Myös ne postikortit löytyivät, ja vietiin postiin. Viimeinen kierros kaupungilla päättyi viiniköynnöskattoisella terassilla syötyyn lounaaseen.

Ensimmäisenä iltana olimme jo löytäneet lähikadulla olevan rinkelikaupan. Nyt kävimme ostamassa sieltä pienikokoisia ”viipurinrinkeleitä”, joita söimme sitten hotellin kahviossa lähtökahveilla. Kyllä siinä pussissa edelleen on viittaus fransiskaaniuostariin, mistä Vaittisten suvun aidon reseptinkin 1800-luvulla vielä kerrottiin olevan peräisin! (Raimo Ranta on kertonut Löppösten ja Vaittisten rinkelisodasta Vaittisten tiedotteen numerossa 3/2014. Anders Mårdin ja Magnus Londonin kirjan Takaisin Viipuriin viimeinen asia-artikkeli on viipurinrinkeli, ja siinäkin aidon reseptin haltijana pidetään sen perinnöksi saanutta leipuri Vaittista.)

Kuva oikealla Elina Vaittisen. Kiitos!

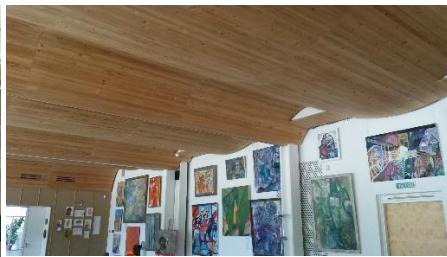
Paluumatkalla riitti taas katsottavaa laivan kokassa ja perässä suluissa ja kanavan varrella. Laivaemäntä osoittautui myös ohjelman järjestäjäksi, esimerkiksi monikielisen bingon vetäjäksi. Ja toivemusiikkiakin kuultiin. Matkanjohtajamme Irja sai kiitokset tanssin muodossa – kiitos! Laivan myymälästä tarttui mukaan kolme pussillista aitoa Viipurin lakritsia, nyt tosin Kouvolassa tehtyä. Kouvolaan olikin matkalla osa seurueestamme, asuntomessuille. Me ajelimme Tampereelle!

Irja Kettunen (teksti ja kuvat)

AALTOILUA

Yksi Viipurin must-nähtävyyksistä on Alvar Aallon kirjasto. Visiittini tuohon kulttuurilaitokseen jäi viimeisen matkapäivän aamuun, olin näet kuullut, että siellä järjestetään silloin opastettuja kierroksia, joilla sai myös valokuvata. Ovesa oli selkeällä suomen kielellä lappu ”Suljettu tänään”. Pettyneenä olin jo kääntymässä ympäri lähteäkseni etsimään matkaseuraani, kun huomioni kiinnitti A4-kokoinen venäjänkielinen tiedote, jota jäin tutkimaan 40 vuoden takaisella, jo ammin ruostuneella kouluvenäjälläni. Ja siinä se oli: opastetut kierrokset kuitenkin järjestetään annettuina ajankohtina, ymmärsin.

Odottelu-aikaa jäi puolen tuntia, joten kävelin ympäröivässä puistossa, ja kirjastonkin ehdin kiertää kolmesti. Hyvissä ajoin asetuin ulko-ovelle yhden hengen jonoon, etten vain jäisi pois ryhmästä. Ihmeen hiljaiselta tienoo vaikutti, vain muutama ”alkuasukas” kierteli oven tuntumassa. Tasan klo 11 alkoi sisällä näkyä liikettä, ja ilmeinen vahtimestarihenkilö avasi oven. Hän viittilöi minut sisään, kun aikani solkkasin ”ekskursio, ekskursio”. Katselin ympärilleni aulassa, kunnes näin yltäsananteella jonkinlaisen lipunmyyntipisteen. Kohteliaasti tervehdittyäni tulkutin jälleen tuota ainoa muistamaani sanaa, johon vastattiin vuolaalla venäjänkielisellä puhetulvalla. Kun yhteistä kieltä ei yrityksistä huolimatta löytynyt, totesin että pelin henki on että venäjällä on selvittävä... Ymmärsin, että kierros on opastettu vain venäjäksi (sen olin kyllä jo arvannut), ja kun sain virkailijan vakuuttuneeksi, että asia on harashoo (Da, da!), hän myi minulle pääsylipun. Se kourassani sitten ihmettelin, mihin seuraavaksi – mitään opasteita en nähnyt – joten lähdin tulosuuntaan ja pujahdin avoimesta ovesta muutaman muun ihmisen kanssa valoisaan, kauniin aaltokattoiseen musiikkisaliniin.

Ulko-ovet eivät juuri aaltoile.

Musiikkisaliniin taidenäyttely ja kattoaallot.

Seurasin oppaan kommentoimaa 20 minuutin esitystä ja dokumenttielokuvaa. Kieltä en ymmärtänyt, mutta kuvat puhuivat puolestaan: esitys käsitteli kirjaston

peruskorjaustyötä, ja siinä vilahteli tuttuja sanoja kuten ”Njokija, Alstrom, Rjepola” yms. suomalaisten yhtiöiden nimiä. Yritin pysyä mukana juonessa...

Valoaallot kirjojen yllä.

Kirjaitaivas.

Vihdoin lähdimme kävelykierrokselle neljän vilkkaasti keskustelevan ja kyselevän venäläisrouvan sekä oppaan kanssa. Kiersimmekin talon sitten perinpohjaisesti: aulan kautta kuljimme avaraan kaksikerroksiseen kirjastotilaan, jossa ihailimme Aallon valoa kauniisti ja tasaisesti suodattavaa kattoa sekä seniä peittäviä, satoja tuhansia niteitä sisältäviä kirjajhyllyjä. Erityisesti ihastuin portaikon käsikaiteen muotoiluun: yksi yhteinen keskikaide sallii sekä ylös- ja alaspäin liikkumisen käsien toisiinsa törmäämättä. Palvelutiski on järjestetty nerokkaasti siten, että sen keskeltä nousee kapeat kierreportaat toisen kerroksen lainaustiskille, joita myöten virkailija saattaa nopeasti, turhia kiertelemättä kipaista palvelemaan yläkerran asiakkaita. Erittäin funktionaalista!

Aaltomainen kaide. Suunnittelun ja puusepäntaidon juhlaa!

Kiertelimme käytäviä, joiden varrella sijaitsee henkilökunnan työtiloja, ja valoisien porraskäytävien kautta laskeuduimme kellarikerroksen varastokirjastoon. Siellä säilytetään kirjojen lisäksi mm. Aallon alkuperäistä, kerroksittain avattavaa kirjaston

pienoismallia, sekä lukituissa vitriineissä olevia vanhoja kirjoja. Villi veikkaukseni on, että nähtävillä oli venäläisten klassikkokirjailijoiden teosten ensipainoksia: Dostojevski, Tolstoi, Gogol, Gorki... Sumeilematta otin paikasta valokuvia, kun kukaan ei kieltänytään.

Varastokirjaston aarteita.

Aaltomallinnus "päreinä"

Jatkoimme matkaamme lehtisaliin ja edelleen lastenosastolle, joissa oli sisustuksena meille kaikille tuttuja Artekin kalusteita ja Aallon klassikkovalaisimia. Näihin tiloihin oli käynti myös suoraan ulkoa, mikä tekee asiointin lasten kanssa kirjastossa helpoksi, ja sallii myös kadun kulkijalle nopean piipahduksen päivän lehden pariin.

Lastenosasto.

Lehtisali kesäpäivän varjoissa.

Kierroksen päätteeksi kulttuurit kohtasivat: onnistuin käymään pienen alkeellisen keskustelun oppaan kanssa; kehuun kierrosta ja kirjastoa ja kertomaan mistä olen ja miksi tulin. Pakkohan se oli edes yrittää, ja katso: joskus kukkokin munii. Spasiba ja Da svidanija!

TARTU KYNÄÄN TAI SIVELTIMEEN TAI OTA ESILLE KAMERA TAI TEE KUVA TIETOKONEELLA – skannaamalla meille oma tai perheenjäsenesi piirros tai valokuva!

Etsimme edelleen Vaittisten sukuseuran vuosikokouksen evästäjänä sukuseuran onnittelukorttiin sopivaa kuvaa, jonka toteutustapa on vapaa. Sukuseura tarvitsee onnittelukortteja esimerkiksi jäsenistön vanhimman osan muistamiseen tasavuosisemppäpäivinä.

Viimeksi leikkimieliseen suunnittelukilpailuun (tiedote 1/2019) ei saatu yhtään ehdotusta, joten päätimme jatkaa hanketta. Taidetalkoiden ohella haluamme tuoda erityisesti esille valokuvien lähettämisen mahdollisuuden. Parhaat ehdotukset esitellään ja palkitaan sukukokouksessa 2020.

VETOOMUS SUKUSEURAN JÄSENISTÖLLE: Pyydämme lähettämään EHDOTUKSIA JA IDEOITA ONNITTELUKORTIKSI 30.4.2020 MENNESSÄ.

Toimita ehdotuksesi **Pirjo Vaittiselle** esimerkiksi digivalokuvana tai muuna digitaalisena toteutuksena sähköpostin liitetiedostona tai kirjeessä soveltuvaa materiaalia käyttäen. Muista kuvantekijän **nimi ja yhteystiedot** sekä suostumus luovuttaa kuva tai kuvat sukuseuran julkaistavaksi ja käyttöön.

Pirjo Vaittinen
Nurmenkuja 4, 33820 TAMPERE
sähköposti [pirjo.helena.vaittinen \(ät\) gmail.com](mailto:pirjo.helena.vaittinen@gmail.com)
puhelin 040-7708072

Muistutus vuoden 2019 jäsenmaksusta

Jäsenmaksujen eräpäivä oli 22.2.2019

Tämän tiedotteen välissä on sukuseuran jäsenmaksun pankkisiirtolomake niitä varten, jotka eivät ole vielä maksaneet tämän vuoden jäsenmaksua. Kaksi henkilöä on maksanut jäsenmaksun ilman muuta tunnistetta, emmekä ole pystyneet kohdentamaan jäsenmaksua (monta samannimistä).

Muista viitenumero.

Jäsenmaksu on vain 10 euroa / henkilö, alle 18-vuotiailta lapsilta 5 euroa tai 20 euroa/perhe (vanhemmat ja alle 18-vuotiaat lapset).

Jos maksat jäsenmaksun useammasta henkilöstä tai jonkun toisen henkilön jäsenmaksun, kirjoita viestikohtaan ensin viitenumero ja sitten maksamiesi henkilöiden nimet.

Mikäli osoitteesi on muuttunut, ilmoita uusi osoitteesi Ritvalle tai Jounille. (Ks. sukuseuran toimihenkilöt!)

Sukuseuran jäseninä voivat olla myös kaikki Vaittisten jälkeläiset, vaikka sukunimi olisi muuttunut.

Korjaukset ja täydennykset sukukirjaan

Savo-Karjalan Sukututkimustoimisto

ahti.kopperi@telemail.fi

www.telemail.fi/ahti.kopperi

Kopperin kotisivuilta löytyy ilmoituslomake sekä ohjeet sen täyttöön ja lähettämiseen

Sukuseuran omat kotisivut

Parhaiten pysyt perillä sukuseuran tapahtumista vierailemalla säännöllisesti sukuseuran www-sivuilla. Sieltä saat aina tuoreimmat tiedot sukuseuran tapahtumista.

Sukuseuran kotisivuja hoitaa Jouni Vaittinen.

Jos sinulla on tiedotettavaa tai kysyttävää nettisivuista, ota yhteys Jouniin.

www.vaittistensukuseura.fi

Sukuseuran tuotteita

Sukukirja Vaittisten suku I-II, Porvoo 2012

Kirja sisältää kaikki Suomen Vaittiset, yhteensä 1984 sivua henkilöhakemistossa yli 30.000 nimeä
 hinta 130 euroa, sukuseuran jäsenille 110 euroa.
 Kirjaa jäljellä enää 37 kappaletta.
 Kirjoja saa Pirjolta, Timolta, Jounilta ja Ahdilta

Pöytästandaari (samanlainen kuin etusivulla)

Hinta 40 euroa

Isännänviiri

koko on 50x400cm (vain yhtä kokoa), lippukangas 155g
 Isännänviiri maksaa 60,00 euroa,
 Tilaukset jäsenrekisterin hoitajalta Ritva Vaittiselta.
 Hintoihin lisäksi todelliset postikulut.

Sukuseuran toimihenkilöt

Pauli Vaittinen, puheenjohtaja
 044 988 2052
 vaittipaoli (ät) gmail.com

Venemestarinkuja 1
 83700 POLVIJÄRVI

Jouni Vaittinen, varapuheenjohtaja
 050 5332 987
 jouni.vaittinen (ät) saunalahti.fi

Laaksoahdentie 11 L
 02730 ESPOO

Pirjo Vaittinen, hallituksen sihteeri
 040 770 8072
 pirjo.helena.vaittinen (ät) gmail.com

Nurmenkuja 4
 33820 TAMPERE

Irja Kettunen, hallituksen jäsen

Myllykoski, 0400 841 857

Timo Vaittinen, hallituksen jäsen

Joensuu, 0500 376 310

Laura Lehkonen, Kuopio, varajäsen

Heikki Vaittinen, Kotka, varajäsen

Ritva Vaittinen, jäsenrekisteri
 timo_ritva (ät) netti.fi

Joensuu, 0500 374 739